

דבר ההנהלה

לאורו הלכנו – ונלך

בתום שנה לפטירתו של רבי ומורי, ידידי ורעי, הרב די"ר שלמה חריר זצ"ל, מרגישים אנו ביתר-שאת את החלל, שהותיר אחריו בלכתו; חלל אדיר בקרב מוקירי זכרו ואוהביו.

שלמה היה עבורנו היחיד והמיוחד – בצבע האישי, שהוסיף לקהילה ולמערכת החינוכית שלנו. זאת – כניסוח הדברים אצל הרב סולובייצ'יק:

היחידים השייכים לקהילה – משלימים אלו את אלו. בכל אחד יש משהו מיוחד במינו, נדיר, שאינו ידוע לכולם; משהו מיוחד לומר, צבע מיוחד להוסיף לקשת הצבעים הקהילתית. היחיד, התורם משהו, ששום אדם אחר לא היה יכול לתרום, הוא שמעשיר את הקהילה. אין לו תחליף! בשל אותה מיוחדות מתכנסים בני האדם ויחידים ביחד, משלימים אלו את אלו ומשיגים אחדות.

שלמה ז"ל היה לנו גם עמוד-האש: הוא הנהיג אותנו במדבר החינוכי, ואחריו הלכנו בארץ לא זרועה – אל עבר ארץ זבת חלב ודבש. והוא – כמשה – ראה אותה מנגד, ואליה לא בא. אך אשו צרבה כל אחד ואחד מאתנו – חברי הסגל וכל תלמידיו ותלמידותיו הרבים – איש-איש על-פי הדרך שבחר בה.

שלמה אכן עמד בראש המחנה – מפקד ומוביל. עם זאת, איפשר למורי המכללה ולתלמידיה לצמוח על-פי דרכם ולהצמיח את כנפיהם הם. לשם כך חננו אלוהים, כאדם, ביכולות מגוונות: להקשיב בסבלנות, להאמין בדקויות, להזריך במתינות – והכל בסבלנות ובסובלנות.

כמנהל – ניתנה לשלמה מתנה משמים: היכולת להתבונן באחר בעומק, לדעת להגיב על המקום את שמן הראוי לומר ולתת לכל אחד ואחת את ההרגשה של היותנו משפחה אחת, כשביתנו האחד – המכללה.

נוסף על כך, ניחן שלמה בדרך חשיבה לא שגרתית – גילוי פתיחות ואומץ לשמוע ביקורת. הוא האמין בעבודה מתוך הממסד – בתוך צומת, שמתנקזים בתוכו נראות וכוח להשפיע, ודווקא מתוך כך יכול היה להציע מבט ביקורתי, לא מערכתי ועצמאי בגישתו האינדיבידואלית.

לשלמה היה דחף יצירתי, שהוא מעבר לכוחה החשוב של ההתבוננות ושל ההכלה. בעינינו לא פעם נראה כאומן, המציע פתרונות יצירתיים, חדשים לבקרים, בסוגיות, הקשורות בהרכבת הקורסים העתידיים במכללה.

ועתה עומדים אנו בפתחה של שנה שנייה בלעדיו. הזמן שחלף מאפשר לנו הסתכלות אחורה וקדימה:

במבט לאחור אנו נזכרים בערגה ובגעועים בדמותו המיוחדת.

במבט קדימה מבקשים אנו להמשיך את דרכו, כי הרי זה מה שהיה רוצה, וזה מה שביקש מאתנו – בהיותו דוגמה, סמל ומופת: הוא היה תלמיד חכם ייחודי, אדם אמיץ, איש רודף אמת, אוהב צדקה ואוהב ישראל, למדן ייחודי, המתבר בין עולם למדני מסורתי לבין עולם רחב ופתוח; מופת במידותיו: שובה לב בחן שְׁקָרָן ממנו, מקרב את הזולת בדברי נועם – מרעיף, במידה, הומור דק.

ואכן כך ננצור את דמותו בלבנו, כשאנו עושים את אשר לאל-ידנו: להמשיך את דבקתו בתורת ישראל, בעם ישראל ובארץ ישראל.

לפיכך, בלב נרגש, חונכים אנו את 'בניין שלמה', שייקרא על שמו של איש בניין ויצירה, איש, שחזונו להפיץ לימודים אקדמיים ברמה גבוהה ביותר – קורס עור וגידים לנגד עינינו. בזכותו הקמפוס החדש יאפשר לנו להמשיך במילוי הצוואה הרוחנית שהותיר לנו: המשך פיתוחה ושגשוגה של המכללה – תוך שילוב טכנולוגיות חדשות בשירותי ההוראה לתלמידינו.

יהי רצון, שהבית, הנחנך לזכרו של איש-חינוך דגול, יהא מצבה לזכרו – בפעילותו החינוכית החיה. זו לי גם ההזדמנות להודות לכל מי שסייע בידינו לחנוך את 'בניין שלמה' – הבית, שישאר תמיד ביתו.

יהי זכרו ברוך!

יבואו על התודה ועל הברכה

כאן המקום להודות, בשורות מצומצמות, למי שנתברכה בכוח אדיר של נתינה, הנובע מאהבה לזולת. הכוח לומר מילה טובה בזמן הנכון ובמקום הנכון, הכוח לתת תמיכה ומסעד בו-בעת, היכולת להכיל את האחר ולהבין את הזולת, הכוח לעודד ולשמח כל נברא – ועוד ועוד מאבני-הדרך של אהבת הרע. אני מודה מעל במה זו לקב"ה, שהעניק לנו מחסדו ואיפשר לנו לעבוד לצידה ובצילה של גבי מירה שטרית, מזכירה אקדמית בכירה, שפרשה מעבודתה השנה. מירה – שהייתה לנו תמיד לאוזן קשבת, לעין רואה וליד כותבת. תקצר היריעה מלתאר את גודל הערכתנו, ומכאן – תודתנו על כל החסד, שגמלה עמנו בשנים, שעבדה בהן במכללה. אנו מאחלים לה המשך עשייה פורייה ומוצלחת בדרכה החדשה.

צורר ברכות לבביות נגיש לתלמידי המחזור השני לתואר שני במקרא, לתלמידי המחזור הראשון לתואר שני בחינוך, לתלמידות המחזור השני של שנה ד' בית רבקה תב"ד, לתלמידות המחזור הראשון ממכללת בית חיה צאנו נתינה ולתלמידי ישיבות ההסדר, המצטרפים אלינו לתכנית לימודים אקדמית, המשלבת, בהצלחה, תורה עם מצוינות של הפרט במימוש הערכים החברתיים והלאומיים והכנה נאותה להיותם מחנכים מן המעלה הראשונה.

ואסיים בתודה, ובהערכה רבה, לכם, אנשי סגל יקרים – על שיתוף-הפעולה עמי ועל הרצון הטוב שלכם לשמר את העשייה האקדמית, שעמדה במבחן השנים, עם הנכונות לחדש במגוון ההיבטים של הלמידה, ההוראה והחינוך במכללה שלנו.

ברוכים תהיו!

ד"ר יחיאל פריש

ראש המכללה